

«Πάρε τον παπά»!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Καθώς προχωράω στο δρόμο βλέπω πολλές φορές νέα παιδιά, συνήθως στις αρχές της εφηβείας, τα οποία αυθόρμητα, κοροϊδευτικά ή από δεισιδαιμονία χτυπούνε το ένα το άλλο και λένε άλλοτε δυνατά, άλλοτε σιγανά, κρυφογελώνοντας «πάρε τον παπά»!

Κάποιοι λένε πως το «έθιμο» αυτό προέρχεται από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας ή της Βενετοκρατίας στα Έπτάνησα, όταν οι κατακτητές συνελάμβαναν ανθρώπους και κάποιοι θεωρούσαν σκόπιμο να την πληρώσει ο ιερέας της ενορίας ή της κοινότητας.

Και γι' αυτό προέτρεπαν τους στρατιώτες να πάρουν, να συλλάβουν δηλαδή τον ιερέα. Οι περισσότεροι όμως καλά γνωρίζουν ότι πρόκειται για δεισιδαιμονία. "Αν δείς παπά, είναι γρουσουζιά λένε. Οπότε πρέπει να μεταδώσεις τη γρουσουζιά στο διπλανό σου.

Είναι αυτονόητο ότι το έθιμο αυτό δεν έχει καμία λογική. Ούτε βέβαια είναι εξυπνάδα να εύχεσαι ο διπλανός σου να πάθει κακό. Και δεν το κρύβω ότι με

ενοχλεί, γιατί κάποτε, οι άνθρωποι αντί να κοροϊδεύουν, ερχόντουσαν και ζητούσαν την ευλογία του ιερέα, φιλώντας του το χέρι. Κι αν για μένα τον ιερέα η κοροϊδία των παιδιών είναι ένας μικρός σταυρός που με κάνει να στενοχωριέμαι, γιατί δε γνωρίζουν τι κοροϊδεύουν, για τον κόσμο μας είναι μία μαρτυρία της κρίσης που η κοινωνία μας περνά.

Αν έχω διάθεση, κάθομαι και συζητώ με τα παιδιά. Πολλά ζητούν συγγνώμη και λένε ότι δεν ήξεραν τι έκαναν. Χαίρομαι τη φιλοτιμία τους. Είναι και κάποια που προσπαθούν να ξεπεράσουν την αμηχανία που τους πιάνει, να πούνε ότι δεν ήταν αυτά που έκαναν τη χειρονομία και να δηλώσουν ότι πιστεύουν στο Θεό. Καταλαβαίνω ότι η φιλοτιμία τους εκδηλώνεται με τη μικρή ντροπή. Ύπάρχουν όμως και κάποια που επιμένουν να κάνουν τους έξυπνους και να προσποιούνται ότι δεν τρέχει και τίποτε ή να θεωρούν ότι έκαναν μεγάλο κατόρθωμα με τη χειρονομία τους. Άλλα πάλι κάνουν τη χειρονομία και κρυφογελούν, όντας σίγουρα ότι η χειρονομία τους πέρασε απαρατήρητη, ενώ δεν είναι έτσι.

Πέρα από την προσευχή γι' αυτά τα παιδιά, για να μπορέσουν κάποια στιγμή να καταλάβουν τι είναι αυτό που κοροϊδεύουν, αυτό που με κάνει σκεπτικό είναι το γεγονός ότι η παρουσία του ιερέα δεν έχει πλέον νόημα για τη ζωή των πολλών. Και δεν είναι μόνο η προπαγάνδα της τηλεόρασης που κάνει κυρίως αυτά τα παιδιά να πιστεύουν ότι οι παπάδες υπάρχουμε μόνο για να ζούμε εις βάρος της κοινωνίας, να είμαστε πλούσιοι ενώ ο κόσμος πεινάει και να εκμεταλλευόμαστε το όνομα του Θεού για να κρατήσουμε τους ανθρώπους στην άγνοια και την αμάθεια. Είναι το γεγονός ότι τα παιδιά αυτά, και κατ' επέκτασιν οι γονείς τους, δεν έχουν μάθει τι σημαίνει ο ιερέας για τη ζωή του κόσμου.

Δε γνωρίζουν ότι ο ιερέας κάθε ημέρα προσεύχεται για όλους αυτούς στην ακολουθία της Έκκλησίας και σε κάθε Θεία Λειτουργία. Δε γνωρίζουν ότι ο ιερέας είναι πάντοτε διαθέσιμος να μοιραστεί το σταυρό τους, τη δυσκολία τους, το παράπονό τους. Δε γνωρίζουν ότι ο ιερέας ο,τι κι αν του πούν, ο,τι κι αν του κάνουν, δεν πρόκειται να πάψει να τους αγαπά. Να μιλά γι' αυτούς στο Θεό. Και όσο κι αν στην καθημερινότητά τους δεν τους αγγίζει ο προβληματισμός περί του Θεού, στις δύσκολες ώρες, όπως είναι οι εξετάσεις του σχολείου, μία αρρώστια, ένας θάνατος, ο Θεός γίνεται ανάγκη και η πίστη η μόνη παρηγοριά. Κι εκεί, αυτός ο παπάς που τον ξορκίζουν ως το κακό, δεν πρόκειται να κρατήσει κλειστή την αγκαλιά της καρδιάς του, αλλά θα μοιραστεί μαζί τους το μικρό ή το μεγάλο βάρος τους. Από αγάπη και όχι για λεφτά. Και ίσως θα παραμείνει ο μόνος τελικά ο οποίος δε θα ζητήσει λεφτά για το μοίρασμα αυτό.

Με ενοχλεί όταν εμείς οι ιερείς δεν είμαστε έτοιμοι να δείξουμε αυτό το ήθος στους ανθρώπους. Άλλα και πάλι νιώθω ότι δεν έχει νόημα να κρίνω τους άλλους.

“Αν δεν είμαι εγώ έτοιμος να ζήσω και να μοιραστώ αυτή τη στάση ζωής που πηγάζει από τη σχέση μου με το Χριστό, τότε γιατί να κατηγορώ; Άλλά δεν κρύβω ότι θα ήθελα κάτι πιο τίμιο, κατά τη γνώμη μου. Ένας που με κοροιδεύει ή με κατηγορεί, να διατυπώσει κατά πρόσωπον και ευθέως την κατηγορία του. Για να με βοηθήσει, αν κάνω λάθος, να διορθωθώ. Άν όμως με ταυτίζει με το ψεύτικο ή το αληθινό της προπαγάνδας, δε θέλω να το δεχτώ. Κυρίως γιατί δεν με γνωρίζει και δεν τον γνωρίζω.

Έγραψα αυτό το σχόλιο για να μοιραστώ με όσους νέους το διαβάσουν τον προβληματισμό μου. Ίσως την επόμενη φορά κάποιοι από αυτούς που θα δούνε έναν παπά στο δρόμο να το σκεφτούν πριν τον κοροιδέψουν. Γιατί τελικά είναι σα να αρνούνται ότι αυτός που κοροιδεύουν τους αγαπά. Δεν έχει το πρόβλημα ο παπάς. Αυτός θα αγαπά. Το πρόβλημα το έχει όποιος αρνείται την αγάπη. Και αν κάτι είναι πολυτέλεια στην εποχή μας, είναι ακριβώς αυτή η άρνηση της αγάπης. Πόσο μάλλον όταν αυτή δεν είναι μόνο εκ των ανθρώπων. Άλλά δηλώνει, έστω και με την φτώχεια της προσωπικής αδυναμίας, την αγάπη του Θεού.

Απο το βιβλίο «ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΟΝ ΤΙ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΩ;»
του π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού, «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ»

Πηγή: synodoiporia.gr